

MARIE GROOTHOF

TOT DE
WERELD WEER
GOED HANGT

DE NIEUWE TONEELBIBLIOTHEEK

De Nieuwe Toneelbibliotheek

Tekst #NR 601

TOT DE WERELD WEER GOED HANGT

1.

© 2020, Marie Groothof

De Nieuwe Toneelbibliotheek, Tekst #601
© 2020, Marie Groothof
Eerste druk 2021

isbn 978-94-6076-601-5
nur 307

Niets uit deze uitgave mag worden opgevoerd of verveelvoudigd zonder schriftelijke toestemming van de schrijver en De Nieuwe Toneelbibliotheek

No part of this book may be reproduced in any way without written permission from the writer and De Nieuwe Toneelbibliotheek

De Nieuwe Toneelbibliotheek bestaat uit
Mara Aronson
Connie Nijman
Ditte Pelgrom
Redacteur
Sonja Pauw

Typografie en basis lay-out
Connie Nijman
Printwerk
Hollandridderkerk, Ridderkerk

info@denieuwetoneelbibliotheek.nl
Postadres
De Nieuwe Toneelbibliotheek
Willem Beukelsstraat 42
1097 ct Amsterdam

Tot de wereld weer goed hangt is online te bestellen op:
www.denieuwetoneelbibliotheek.nl

Een wereld van gedachtes aan je voeten
als de wereld daar echt zou liggen
aan je voeten
dat zou veel zijn
dat alles daar ligt
je zou 'm als deken
over je heen kunnen trekken
of eerst een sprong
met die wereld als trampoline
de hemel ingeschoten worden
daarboven zijn
even stilhangen
en dan in één keer
alles begrijpen
hoe de wereld in elkaar zit
hoe alles in verband staat
met elkaar
met jou en mij
en waarom
en je weet voor een moment
dat je je niks meer hoeft af te vragen
tot je weer in beweging komt
naar beneden valt
hard neerkomt
weer bijkomt
en je als eerste afvraagt:
'wat had ik daarnet ook alweer zo goed begrepen?'

en dan een tijdje blijven liggen,
met die wereld als deken

05.34 uur
vrouw
strand

ze liep door
terwijl strand overging in duin
duin overging in weg
nacht overging in dag

na lange tijd alleen zand te hebben gezien
zag ze nu stoeptegels bakstenen
als georganiseerd zand
in patronen door de stad

ze was zo gewend geraakt aan het wegzakken
van haar hakken in het zand
dat ze moeite had
met de weerstand van de straat
tot hier en niet verder
leek deze haar bij elke stap te zeggen

dat ze zich in het zand
meer omarmd
had gevoeld

14.03 uur
badkamer
man

hij kijkt naar de vlieg
die vanaf zijn blote bovenbeen
over zijn knie met afgestroopte broek heen
ploetert en via zijn glimmende schoen
op de badkamervloer terecht komt
beneden aangekomen steekt de vlieg
in een diagonale lijn de badkamervloer over
de man kijkt om zich heen
'dit is dus jouw hele wereld'
zegt hij tegen de vlieg

als hij opstaat en zijn broek ophijst
voelt hij zich ineens absurd groot
in de kleinste kamer van zijn huis
hij trekt zijn jas aan
en loopt naar buiten

op zoek naar de plek die
voor dit moment
beter bij zijn lengte past

17.11 uur
rustig cafe
vrouw aan de bar
(+ ober)

Sometimes, all I need
is the air that I breathe
and to love you

ze roert traag in haar koffiekopje
en kijkt naar de ober die bij het raam staat
een onbeweeglijk achterhoofd met
in zijn kleding nog de diepe vouwen
van het opgevouwen zijn
alsof het nog niet helemaal doordrongen is
dat er inmiddels al iemand in zit
een kluitje vingers
aan het einde van de mouw
die heel soms meetrommelen
op de maat van de muziek
die in flarden uit een radio klinkt

Sometimes, all I need is the air that I breathe
and to love you
All I need is the air that I breathe
yes to love you

All I need is the air that I breathe

ze ziet in het raam
naast het onbeweeglijke achterhoofd
een bordje waarop 'gesloten' staat
achter gesloten trekt de buitenwereld
aan het raam voorbij
ze tilt het lepeltje

uit haar kopje

het café is open
maar alles staat stil denkt ze
terwijl ze kijkt naar de druppel
die volume verzamelt
om te kunnen vallen
de buitenwereld is gesloten
en alles beweegt

09.43 uur
vliegveld
man en vrouw

hij kijkt hoe zijn vrouw
de douane passeert
terwijl hij wacht tot hij zijn koffers
van de band af mag halen

ze heeft haar haren in een vlecht gedwongen
moest haar riem afgeven en loopt nu
met haar handen boven haar hoofd
door het detectiepoortje
terwijl een vrouw achter haar
nauwlettend in de gaten houdt
of er niks begint te piepen

'Give me the future, ... I'm ready'
staat op haar t-shirt

hij kijkt naar haar terwijl ze met geheven armen
tussen een rij gewapende mensen door
de toekomst tegemoet probeert te komen
na de eerste poging blijkt dat ze deze oversteek
op sokken zal moeten maken
twee vrouwen doorzoeken grondig haar zakken
de toekomst wordt hier goed bewaakt

vervolgens zullen ze met een bus naar de plek gaan die in hun reisgids
als 'het einde van de wereld' aangeduid is
maar daar aangekomen zal het zo mistig zijn
dat ze niet zien hoe dit einde er precies uitziet
'zul je net zien' is het enige wat hij daarop zal zeggen
klaar voor de toekomst wacht er een onzichtbaar einde

hij zal zich afvragen of hij zelf wel klaar is voor die toekomst

'Never mind the future, (I'm not really ready, ... yet)'
zou zijn t-shirt eerder zeggen

hij zal zich deze twee witte bedrukte t-shirts voorstellen
zittend op een grote steen naast elkaar in de mist
de noodles die ze eten
uit een rood kartonnen bakje
zal hij zich voorstellen
en ook het samen staren
het samen afwachtend staren
naar dat onzichtbare einde

15.08 uur

stad

man op een bankje

hij staart naar de lucht

terwijl zomers-geklede voorbijgangers hem passeren

'ik geloof toch écht niet dat vogels
met hetzelfde verlangen naar ons terugkijken
dat ze, zoals wij verlangen naar vliegen,
met jaloezie denken was ik maar een mens
al was het maar voor een dag,
aan de aarde vastgenageld
met die waanzinnige hoeveelheid bewustzijn
samenscholend in de winkelstraten'

10.02 uur
kantoor
vrouw

ze kijkt naar de restanten
die zijn achtergebleven
naast de koffiemachine
de suikerklontjes
netjes opgestapeld in het doosje
lijken meer te zijn ontworpen
om iets te bouwen
dan om iets te zoeten

er is er één in tweeën gebroken
omdat voor iemand het klontje te zoet
of net niet zoet genoeg was
in geval van klontjes moeten tanden
in plaats van een lepeltje aan het werk
om tot de juiste hoeveelheid te komen
de snijtand als 'baksteensnijder'

met de stapels suikerklontjes
en de losliggende plastic roerstaafjes
heeft het oppervlak naast het koffiezetapparaat
iets weg van een miniatuur-bouwplaats
een verlaten bouwplek
waar men het gereedschap
even heeft achtergelaten

waarschijnlijk om zelf even een koffie te drinken
vermoedde ze
ergens daar achter het koffiezetapparaat

11.00 uur
woonkamer
man

hij keek naar de vissen
die rustig langs elkaar bewogen
alsof ze nooit klaar waren
de ruimte te verkennen
met daaronder zijn vingers
witte slierten om de kom
vervormd door het water
hij stelde zich zijn woonkamer voor
gezien vanuit de vissenkom
alles vervormd
in een uitgestrekte ruimte
buiten het glas
steeds in datzelfde rondje
vervormde rode bank
vervormde televisie, deur, kast, tafel
vervormd porseleinen hondje dichtbij de kom
en dan weer opnieuw de rode bank
televisie, deur, kast, tafel,
hondje, rode bank, televisie
soms een vervormd mens
op bank of aan tafel
vervormd mens in deur
en nu zijn vervormde hoofd
dicht bij de kom
een leven in eindeloos
vervormde rondjes

met daaromheen
mijn eindeloze rondjes
mijn rondjes rond de kom

*verschillende mensen
op hetzelfde moment*

Een vrouw vraagt zich af of het feit dat ze als beschrijving van het woord liefde, alleen 'een concept' 'een woord' 'een perceptie' weet te bedenken, haar totaal onromantisch maakt of juist hyperrealistisch, ... en of dat niet misschien op hetzelfde neerkomt.

Een meisje vraag zich af of de wereld gewoon doorgaat, ook als ze niet kijkt.

Het meisje kijkt regelmatig zo onverwacht mogelijk om.

Een man trekt zijn rechterveter stuk en denkt 'en nou is het genoeg!'

De man concludeert dat hij eigenlijk vrij regelmatig denkt 'en nou is het genoeg' maar dat daar nooit specifieke gevolgen aan verbonden zijn.

Een meisje, liggend op het gras, concludeert dat de zwaartekracht precies goed afgesteld staat: iets sterker en we zouden nooit meer kunnen springen, iets zwakker en we zouden de grond nooit meer raken.

21.13 uur
flatgebouw/ feest
man

voor veel mensen is een feestje een feestje
denkt de man terwijl hij om zich heen kijkt
en zoekt waar hij de ruimte zou kunnen verlaten mocht hij zich
ongemakkelijk gaan voelen
anderen kijken waar ze kunnen roken
ik kijk waar ik zou kunnen verdwijnen
ik kan niet verblijven
waar ik niet kan verdwijnen

hij maakt per ongeluk oogcontact
met een man bij het drankbuffet
de man heeft zijn stropdas
losjes om zijn hals hangen
zijn blouse wat opengeknoopt
en een pet op waar 'Be yourself' op staat
een tekst die zich naar hem toesnelt
doordat de man vlot op hem komt aflopen

hij heeft nog geen vluchtroute te gevonden
zijn ogen schieten van links naar rechts
om alsnog de vluchtroute of
eventueel een excuus te vinden
om hier niet te zijn
ondertussen forceert hij een lach
en steekt een hand op

of het überhaupt een verdienste is
'yourself' te zijn vraagt de man zich af
terwijl hij zijn hand langer dan nodig
in de lucht laat hangen

12.07 uur
bankje
man en vrouw

hij had zijn hand in haar nek gelegd
hij had een tijdje de zachte donshaartjes
in haar hals aangeraakt
daarna was die hand daar blijven liggen

nu die hand niet meer bewoog
voelde ze vooral het dooie gewicht liggen
zoals een hand nonchalant uit
een autoraam kan liggen
zo lag de hand nu in haar nek

ze keek naar de lucht
'ijsstormen' heetten de wolken
als je er middenin zou zitten
zou je zien dat ijs met geweld
alle kanten op geslingerd wordt
maar vanaf hier leek alles stil te staan
alsof iemand met een dikke kwast
een paar lichte streken in de lucht had gezet

om een veldslag niet meer als veldslag te zien
zou je lang niet zo ver uit hoeven te zoomen
een paar honderd meter de lucht in
en je zou het geweld al kunnen aanzien
voor een 'gezellig samenzijn'
hoe verder weg hoe vrediger

ze verlangde om even in dat ijsgeweld te zijn
om de grond voor een kort moment te verliezen

ze keek naar de zon
die langzaam steeds lager kwam te staan
het leek alsof deze hoe lager
hoe meer haar best ging doen
om nog even zichtbaar te zijn
om niet te snel vergeten te worden

een verdwijnende vuurbal
en een oorlog van ijs hoog in de lucht
met daaronder twee mensen
op een plastic bankje
verbonden door een liggende hand in een nek

ze stond op waardoor zijn hand
van haar nek weggleed
en ze begon te lopen

'ik moet even tussen het ijs zijn'
riep ze zonder om te kijken

22.11 uur
straat
vrouw

ze staart door een winkelruit
waar etalagepoppen in een rijtje
naakt en hoofdeloos naast elkaar staan
en ziet ineens in de reflectie
een verward hoofd
háár verwarde hoofd
een lange jas die open hangt
met daartussen een trui waarop
'em rebmemer' te lezen is

*16.11 uur
straat
man met koffer*

hij heeft de inhoud van zijn rolkoffer
uitgestald op de stoep in zijn zoektocht
naar een mogelijk verdwenen kledingstuk
hoopjes kleding liggen naast elkaar
terwijl hij gebogen over zijn spullen
de verschillende stapels naloopt

de zon brandt op zijn hoofd
hij voelt hoe een druppeltje zweet langs
zijn ruggengraat afdaalt richting zijn bilspleet
vlak voor het zijn bilspleet bereikt springt hij op
recht zijn rug en gooit geïrriteerd
de das in zijn hand de straat op
deze slingert sierlijk naar beneden
en landt teleurstellend
dicht bij zijn koffer

hij kijkt naar de felgekleurde das
die hij had ingepakt voor
een mogelijk feestelijk moment
naast de andere kledingstukken
ingepakt voor allerlei 'mogelijke momenten'

hij legt zijn hand op zijn hoofd
en stelt zich voor hoe het zou zijn
om nu gewoon weg te lopen
'het euforische gevoel van
het gewichtloos voortzetten van de reis'
hoe hij met ferme pas de straat uit zou lopen
de armen die daarbij vrij langs zijn lichaam
mogen bungelen en ook het frisse briesje
dat zijn gezicht verkoelt stelt hij zich voor

hij voelt de warme hand die nog steeds
ligt af te wachten op zijn hoofd en bedenkt
dat euforie na het groeien ook af zal nemen
ergens deze vakantie
hij stelt zich dit 'langzaam afnemende gevoel
van euforie van enige tijd later' voor
terwijl de stappen in eerste instantie
nog redelijk ferm waren en hij nog 'iets van wind'
op zijn gezicht voelde

hij stelt zich het gevoel van
'steeds duidelijker afnemende euforie' voor
de vertraagde passen stelt hij zich voor en ook
de verdwenen bries het 'verdwenen gevoel
van euforie ná een gevoel van euforie'
stelt hij zich voor

hij stelt zich de volgende stilstand
die hem te wachten staat voor

hij haalt de afwachtende hand van zijn hoofd
en pakt een schoon shirt van één van de stapeltjes
waarmee hij zijn voorhoofd afveegt
dan bukt hij en begint alles geïrriteerd
terug in de koffer te stoppen
die hij pas bij de vierde poging weer dicht krijgt
hij loopt weg maar ziet als hij omkijkt dat
'de das voor het eventuele feestelijke moment'
nog op straat ligt
hij twijfelt maar besluit
deze toch achter te laten

weggaan zonder jezelf mee te nemen
denkt hij terwijl hij de koffer
achter zich aantrekt en de straat uitloopt

dat zou ik pas écht vakantie vinden

*verschillende mensen
op hetzelfde moment*

Een man constateert dat sommige hardlopers eerder ergens van weg proberen te rennen dan ergens naartoe. En dat ze dit misschien vooral verbloemen door dure hardlooptechniek te dragen die lijkt te moeten beweren; 'Nee, ik ben niet op de vlucht, ... ik sport gewoon'.

De man concludeert dat hij zelf misschien ook wel een 'vluchtende renner' is.

Een vrouw op het perron concludeert dat twee mensen elkaar niet tegelijkertijd op de wang kunnen zoenen. Er zal altijd één mond zijn die een andere wang raakt, terwijl de andere tegelijkertijd de lucht dicht bij de wang zoent.

Een man in een bioscoop concludeert dat niets zo hard klinkt als het geluid dat iemand niet probeert te maken.

Een vrouw in een kiosk concludeert dat de Engelsen de liefde beter verwoorden;
je wordt het niet, maar je valt erin
wat dus ook betekent dat je ooit de grond gaat raken, ...

13.23 uur
straat
man

hij liep gewoon door alsof er niks gebeurd was
hij had pijn in zijn rechterschoen daar zat geen schoen meer omheen
waardoor elke stap een ontmoeting met de straat was
zijn oog klopte hevig hij wilde voelen of het dik was geworden
maar hij dwong zichzelf door te lopen
hij dwong zijn armen langs zijn lichaam
hij dwong zichzelf niet te huilen
niet achterom te kijken
of aan zijn dikke oog te voelen

gewoon doorlopen
armen rustig langs je lichaam
blote voet steeds rustig op straat
hier is de straat een beetje kouder, gewoon een beetje koud
weer in de lucht
hier is het een beetje nat
geeft niet
ben alweer in
de lucht
armen langs je zij, rustig langs je lichaam
voet op straat
kloppend oog
auto rijdt
rustig staan voet
op straat
kloppend
oog
voet weer in de lucht
een auto stopt
twee ogen staren
achter een autoraam
staren naar zijn

kloppend oog
geeft niet
rustig blijven
misschien

zoek je iets

omdraaien

niet gehaast

rustig

gewoon even de andere kant opgaan

‘dat doen mensen’

van richting veranderen

zelfs mensen met maar één schoen

veranderen weleens van richting

voet op stoep

handen in zakken

richting

veranderd

gezicht richting de grond

hand niet naar het dikke oog

armen misschien even over elkaar

val niet uit elkaar

val niet, ...

einde van een stoep een kloppend oog fel licht

rustig knippen; heel even zwart

een straat begint

even zwart

voet op

wit, ...zebra-

pad zwart

kinderwagen
schoenen

stilstaande auto
snelle rode

zwart

voet op wit

zwart

klein

hondje met een
grote schaduw en, ...

alweer zwart

geeft

niet

armen zijn nog

over elkaar
naar beneden

hoofd is nog

niet naar het oog
nog steeds dat zwart

nog zwart

maar nog niet uit elkaar

20.11 uur
viaduct
vrouw

ze kijkt naar haar bungelende benen
met daaronder het langsrazend verkeer
links de witte lampen, rechts de rode
die op haar panty vaag reflecteren
en als vage schimmen op haar benen
naar boven bewegen
haar kin leunt op een koude reling
ze neemt de laatste haal van haar sigaret
en gooit deze de eindeloze stroom
van witte lampen in

haar benen bungelen aan weerszijden van een grote I gevolgd door
LOVE YOU

ze vroeg zich af of de geliefde was meegenomen de stroom in om in
een kort moment deze betuiging te kunnen lezen
de ogen van de geliefde op de geschilderde letters
de ogen van de betuiger strak voor zich uit
om te voorkomen dat ze door het lezen
van de liefdesverklaring
samen in de stroom zouden verongelukken

22.04 uur
toilet/café
man

'Never a dull moment'
is met veel zorg uitgekrast in de deur tegenover hem

hij bedenkt dat hij 'never a dull moment' een angstaanjagende
voorzicht vindt

hij bedenkt dat het iemand veel tijd gekost moet hebben om deze
letters in de deur te krijgen en dat het uitkrassen voor deze persoon
geen 'dull moment' kan zijn geweest

met welk doel zou je veel tijd besteden aan het uitkrassen van een
uitspraak

die het tegenovergestelde beweert van wat je op het moment van
uitkrassen meemaakt

hij vraagt zich af voor welke mededeling hij de moeite zou willen doen
om 'm met andere toiletgangers te delen

hij constateert dat hij geen mededeling heeft
die het uitkrassen waard is

22.53 uur

café

man 'van het toilet'

hij vraagt zich af hoe een leven
zonder saaie momenten eruit zou zien

hij vraagt zich af hoe zijn leven
zonder saaie momenten eruit zou zien

hij vraagt zich af hoe zijn leven
er verder uit zal zien

hij vraagt zich af hoeveel leven
hij nog zal zien

23.10 uur
straat
man 'van het toilet'

hij vraagt zich af hoe hij zal sterven

*verschillende mensen
op hetzelfde moment*

Een vrouw in haar woonkamer constateert dat ze de uitspraak 'goedkoop is duurkoop' al lange tijd veel te serieus heeft genomen. De vrouw vraagt zich af wat ze allemaal nog meer te serieus genomen heeft.

Een jongetje besluit, nadat hij net heeft gehoord dat sinterklaas niet bestaat, nooit meer zomaar iets voor waar aan te nemen. Het jongetje ziet een vliegtuig en denkt hm hm, ... vol met mensen zeker?

De vrouw constateert dat ze het risico op onvoorziene omstandigheden, het nut van lang nadenken, en het belang van alfabetische volgordes ook té serieus heeft genomen.

Het jongetje kijkt naar de buik van een zwangere vrouw en denkt hm hm, ... en daar 'zit zeker iemand in?'

Een man bij een bushalte concludeert dat hij een hoop gezegdes ontoereikend vindt, want 'wat denk je dat we dan weer krijgen na die zonneschijn??'

Een vrouw probeert haar coach uit te leggen dat het feit dat 'de wereld aan haar voeten ligt' misschien juist het probleem is. 'Sinds die verdomde wereld daar ligt, kom ik niet meer vooruit.'

Een jongetje vraagt zich af of 'als iets tussen vier muren moet blijven', hij zelf de vier muren dan wel mag verlaten.

De jongen stelt zich voor hoe het zou zijn als hij de rest van zijn leven in de lerarenkamer van zijn basisschool zou moeten slijten, samen met de directeur.

Een man in een kring met allerlei onbekende mensen denkt het is maar hoe je het bekijkt; 'alcoholverslaving' of zelfmedicatie.

Een vrouw in een kring van onbekende mensen denkt het is maar hoe je het bekijkt 'gedragsstoornis' of markante karaktereigenschappen.

Een jongetje in een kring van bekende mensen denkt 'het is maar hoe je het bekijkt, of een ingepakte aardappel wel of geen goed verjaardagscadeau is'.

Een jongetje dat bij de receptie van een kantoor staat te wachten vraagt zich af of hij de mensen op kantoor zou kunnen laten verdwijnen door het schuifje naar afwezig te schuiven.

Een meisje concludeert dat gapen veel wegheeft van schreeuwen, maar dan zonder geluid, en de verkeerde kant op.

Een vrouw vraagt zich af, terwijl ze voor een etalage staat, word ik gewaagd als ik gewaagde schoenen draag of kun je beter alleen gewaagde schoenen dragen als je het al bent.

Een meisje hoort haar moeder zeggen: ',...maar de brutalen hebben de halve wereld!'

Waarop het meisje zich afvraagt wat dan precies het probleem is: de minder-brutalen hebben dan toch de andere helft?

Een man met over elkaar geslagen armen in een bus concludeert dat de term 'right-hand side' nogal houdingsafhankelijk is.

Een meisje in een metro kijkt na elke bocht opzij, omdat na de bocht steeds even de hele lengte van de metro zichtbaar is, precies wanneer de lichten van de metro even storen en de metro een piepend geluid maakt. Een lange gang van eindeloos veel mensen wordt heel even zichtbaar in knipperend licht waarna de metro zich weer in een bocht wrint en ineens allemaal verdwenen zijn en iedereen in haar coupé weer doet alsof ze nooit hebben bestaan.

Een man in zijn badkamer constateert dat hij het gezicht tegenover hem in de spiegel niet meer herkent maar besluit omdat de tanden van deze vreemdeling toch ook gepoetst zullen moeten worden toch door te gaan met tandenpoetsen.

Een meisje vraagt aan haar vader of het niet zielig is, dat alle planten die ongewild zijn allemaal onkruid genoemd worden.

Een vader zegt tegen zijn dochter dat dat niet zielig is (maar bedenkt vervolgens, dat het op z'n minst 'bijzonder onsympathiek' te noemen is).

Een man aan de bar constateert dat de jenever het maar goed voor elkaar heeft; zó vol in het glas dat iedereen nederig zijn hoofd zal moeten buigen, en laat zich voordat dat gebeurt is niet ongeschonden verplaatsen.

Een meisje vraagt zich af waarom vandaag niet morgen heet, als we gisteren toch echt deden alsof vandaag 'morgen' zou zijn.

Een man op straat vraagt zich af wat voor zin het heeft te benoemen dat Rome ook niet in één dag gebouwd is, 'als we overal evenveel tijd voor nemen als het bouwen van een stad van 1285 vierkante kilometer dan, ...'

De man verliest zijn evenwicht
als de stoep onverwachts lijkt te stoppen
zijn gedachten liepen rechtdoor
terwijl de weg een stapje naar beneden liep
en hij ineens ruw de straat op
en zijn gedachten uit-
gegooid werd.

23.24 uur
straat
man 'van het toilet'

hij hoopt niet in een gevecht
waar hij niks mee te maken heeft
maar wegens stom toeval
ineens in terecht kwam
hij hoopt niet starend naar een systeemplafond
vlak voor de ingang van een winkel
terwijl in de hele galerij dezelfde muziek speelt
en er net een hond tegen een scooter plast
hij hoopt vooral voor zijn moeder
niet éérder dan zijn moeder
hij hoopt niet in een steeg
niet in een drukke trein of
in de lobby van een hotel
hij hoopt niet door iets waarvan hij
aanvankelijk dacht
'dat kan ik misschien beter niet doen'
omdat dan zijn laatste gedachte vóór zijn dood
waarschijnlijk is 'daar was ik al bang voor'
hij hoopt niet van dorst of hitte
en hij hoop niet opeens morgen al

17.36 uur

steeg

vrouw

+ man

ze zit in een steeg
die een rookplek voorstelt
op een krat die een zitplek voorstelt
met op het randje van het raam naast haar
een glas dat een asbak voorstelt

tegen de muur staat een emmer die een prullenbak voorstelt
met ernaast omdat de emmer wat klein is
om een prullenbak voor te stellen
een leeg blik olijfolie met daarop
een Aziatische vrouw die een lege wok presenteert en voorstelt
heel gelukkig te zijn

rechts van haar zit een man
op een plek die een andere rookplek voorstelt
zo onbewogen dat ze zich nu pas
realiseert dat hij er is
een brede rug in een spierwitte blouse
met ernaast een rokende sigaret
als een soort 'schoorsteen van dat lichaam'
zijn lichaam wil meer ruimte dan de blouse toelaat waardoor zijn vlees
op verschillende plekken een uitweg zoekt

in een leegte tussen de gebouwen
een lichaam dat uit kleding probeert te breken
terwijl daartussen alles iets voorstelt te zijn
wat het eigenlijk niet is
denkt ze terwijl ze opstaat van het krat
dat een stoel voorstelt
en de ruimte tussen de gebouwen
of laten we zeggen 'de steeg' uitloopt

23.52 uur
straat
man 'van het toilet'

hij hoopt niet door een onhandig incident
met een elektrisch apparaat in zijn huis
hij hoopt niet door overmoed
schuld of door een medische vergissing
hij hoopt niet op een industrieterrein
in de volle zon terwijl hij net die dag
een oude joggingbroek aan heeft
met een vlek erop
hij hoopt niet op zoek
naar laatste woorden
die ertoe doen
ze niet kunnen vinden
iets brabbelen wat niemand verstaat
of iedereen tegenvalt
hij hoopt niet als een daad van wanhoop
die op dat moment misschien reëel lijkt
maar die enige tijd later toch vrij makkelijk
gerelativeerd had kunnen worden
en ook liever niet naast een geliefde
die niet wil dat 'ie dood gaat
'doe dan maar de armen van een onbekende'

ik moet mijn laatste woorden paraat hebben denkt de man
je moet op tijd met je laatste woorden rondlopen
je moet niet pas op het laatste moment
over je laatste woorden nadenken

21.47 uur
straat
vrouw + hond

er is geen stukje huid zichtbaar
haar handen in haar zakken een muts
een capuchon en een hoog-opgetrokken sjaal
ergens daarin zit een vrouw
een hond trekt de vrouw zonder huid
langs de etalages
waarin plastic figuren ingepakt
vanachter glas staan terug te kijken
langs een stomerij waarin kleding
schoongestoomd is van het leven dat erin zat
afwachtend in plastic hoesjes
tot het leven er weer aan vast mag kleven
langs een snackbar waar achter kleine raampjes
grouwe kroketten en hamburgers liggen te wachten tot ze de
buitenwereld
ingetrokken worden

bij het stoplicht staat de hond rillend
met het rode schijnsel op zijn vacht
en trekt haar als zijn vacht van kleur verspringt
langs de ingeblikte mensen
waar hij halverwege een andere
groene knipperende vacht ontmoet
tussen haastige mensen zonder huid
proberen ze iets te herkennen
voor de lijnen weer strak staan
en het stoplicht verspringt

*verschillende mensen
op hetzelfde moment*

Een vrouw in een café realiseert zich dat als het café van buitenaf aangekondigd is als 'open', de buitenwereld vanuit het café gezien aangekondigd wordt als 'gesloten'. De mensen die hier blijven hangen tot het café sluit, ... die zaten dus te wachten tot de buitenwereld eindelijk weer open was.

Een man in de tram realiseert zich dat hij alles bij elkaar genomen veel meer tijd heeft gependeed aan hoe hij niet zou willen sterven dan aan hoe hij dit wél zou willen.

Een jongetje hoorde iemand zeggen 'als je naar de klok kijkt, gaat de tijd langzamer'.

De jongen kijkt naar de klok zodat het langer duurt voor hij naar bed moet.

Hij hoort kinderen buiten spelen en denkt zouden ze al doorhebben dat deze avond veel langer duurt dan normaal?

13.04 uur
dak hoog flatgebouw
man

hij kijkt naar de punten
van zijn bruine schoenen
die net uitsteken over de rand
met eronder verkeer dat langsraast
en wiegt zachtjes heen en weer,
als wasgoed, denkt hij
wiegen als wasgoed
wasgoed in de wind
wasgoed dat ondersteboven hangt
de lijn zit onderop
en 'de man' zit er nog in
of de wereld zit

verkeerd om
en ik hang goed
hij kijkt op naar de lucht
waar de meeuwen de diepte in duiken
vliegen alsof ze aan het patrouilleren zijn
terwijl boven de auto's aan de hemel

hangen

als ik val,

val ik de diepte in,

val de vogels achterna

hij stekt z'n armen uit
doet zijn ogen dicht
ademt diep in
en laat zich achterover
op het dak vallen
staart naar de wolken

langzaam

weer als boven voelen

tot de wereld

weer goed hangt

tot ze

leftovers

en er was de man die aan de grond genageld was
door zijn eigen gedachten
hij had zo lang staan nadenken
dat zijn gedachtes als wortels
de grond in waren geschoten
en hij niet meer kon bewegen
hij hoopte dat er iemand zou komen
om hem om te hakken
zodat hij zijn gedachten hier in de grond
achter zou kunnen laten

misschien dat iedereen daarom zo'n haast heeft
denkt de man, haast om maar niet ergens
vastgenageld achter te blijven
misschien zijn de bomen wel fossielen
van mensen die zich op een gegeven moment
hebben overgegeven aan het denken
en zich hebben neergelegd bij die wortels
samengepakt als bossen

als ik hier nog wegkom ben ik van plan
bij ieder bos een bordje neer te zetten;
'hier wordt flink nagedacht'

They say at the end of life, the beginning returns with renewed vividness,

as though you had sailed all the way
around the world,
and were going back into the darkness
from which you came.

R. Solnit

Na de eerste besloten lezing dit voorjaar in Perdu wordt *Tot de wereld weer goed hangt* in het najaar van 2021 gelezen door Benjamin Moen en Lisa Verbelen, zodra de wereld weer goed hangt en samenkomen wat meer mogelijk is.

Met (o.a.) dank aan; Floor van Leeuwen, Anneke Tonen, Kees Roorda, Niek van der Horst, Alexander Nieuwenhuis, Benjamin Moen, Lisa Verbelen, Ko van de Bosch, Steve Scheirsen en Ditte Pelgrom

Marie Groothof (Oostzaan, 1981) studeerde aan de mimeopleiding aan de Amsterdamse Hogeschool van de Kunsten. Ze is onderdeel van het mimecollectief Schwalbe. Naast Schwalbe speelt Marie onder andere in voorstellingen, zowel voor volwassenen als voor jeugd, van Boogaerdt/VanderSchoot, Susanne Kennedy, Jetse Batelaan, Jakop Ahlbom, d'Electrique, HNTjong en Lieke Benders